

ВЪСТНИКЪ

261

ОРГАНЪ НА ЦЕНТРАЛНИ КИ НАРОДЕНЪ СЪВЪТЪ

АБОНАМЕНТЪ:

За България год. 16 лв. За отранство * 32 лв. За обявлени се плаща по 30 ст. на кв. см. Адресъ: в. Добруджа, Бабацагъ Излиза: понеделникъ, орѣда и петъкъ. Единъ брой 10 ст.

Добруджа. Думитъ на г. ца Бъчваров събраха мислителството. Сжипо и отъ налитъ дружества бодоха полсжения на вѣнци. Учителиката г. ца Еватрина Маждокамара едно стихосборение за вжата, съчинено отъ самата нея, по о 50 годишнината, съ която трогна градъ отсото.

Както война гедина, така и тези сенци отъодоха заслужената почтъ и раджата, чийто сжипи останкѣ спаятъ За пръвѣ пактъ свободна Добруджа праща свои делегати да се повлонува гроба на свои велики отгражданни.

За уредбата на това тържество т да се благодарни на г. Александъръ новъ, на русенския окръженъ управителъ Тодоровъ, сборника Смиждовъ, на в добруджанци отъ Русе и русенци.

Споразумѣнието.

Колкото по диво бѣснѣятъ ованни толкова по-силненъ остава отрѣмжѣтъ споразумѣние; свѣтлѣтъ не вѣрва повеч ованнѣвѣтъ. Все по-ясно остава, че зан ването на войната не може да се о отъ «побѣдоносното оръжие», и надеж че на войната ще се тури край чрѣв жикето достига единъ пунктъ, отъ ка е изключено побѣдите да диктуви побѣденитъ да приематъ диктовката.

Рѣшенето чрѣзъ оръжие нѣма дойде и не трѣба да дохожда. Изъ т чаския хаосъ, въ който човѣчеството само себе си съ войната, има единъ на почетното споразумѣние.

Всеки миръ, който отдалечава о зумѣнието прави вината за мбухѣ на войната по голѣма. Насилнически миръ би билъ продължение на война; други ордотва. Ако той даже би билъ в жель, нѣма да зарадва побдители, за ще опалчи противъ себе си вомчки, миска да усмирява. Никакой голѣмъ нѣма да допуска да бже знаош оръзванъ или окованъ. Който би н видъ опитъ, ако това би му позволило епного щастие, да натрапи своето м друкитъ народи, би подготовилъ едн даче, което не би го оставило на о отъне нето за мигъ: Споразумѣниет единственното военно разрѣшение-за в воюващи и има признаци, че необходимост отъ него започва да си пробива пактъ.

Но трѣба да се разбере, че свѣтъ ятъ миръ, който ще завърши свѣтл войната, има нужда отъ други основи, колкото до сега, на които да се изи мира. Който, мнози, че при него ще д дума за граници и оряване на граи както на Виенския и Берлинския конг дѣто побдѣната дума бѣ на диплома ската мждростъ; който мисли за конг ции и анексии, той перазбира врѣмето. Св ѣнѣятъ миръ ще се валоми не въ ммето нѣ постѣта на държавитъ, а въ това на дѣтъ на човѣчеството.

Човѣчеството иска да излѣзе отъ ната не съ това, което сега го убива; не общете отъ войната. Тя трѣба като нѣ вочовѣшка, каквато е, като възможност изчлсно. Човѣчеството ще трѣба за наги да се освободи отъ това страши Това, обаче, е възможно само, ако се отигне единъ новъ морален редъ м държавитъ и народитъ. Войната трѣби мчелно, а това значи да изчлсно мѣ ризма, това ще рече да му се отнемат вереннитъ права за обявяване война, ще рече отказъ отъ военнитъ ован. юлъ между народитъ, третейски сждма разоржжаване, трѣба да наотлѣнѣтъ, щото само тѣ прѣмахватъ войната. К мока миръ, трѣба да се убди въ тѣв канѣя, да се убди искрено, да мока е, новъ морален редъ въ свѣта и вси наслѣдѣе еголъмъ да бже пожертвуе Само този миръ е възможенъ, и койтѣ жи нему, приотва вѣтъ за мира.

На тази освободителна дума нас ватъ народитъ и тя трѣба да дойде тамъ, където наклонеността къмъ от на народитъ бѣ най-слаба.

Изъ «Arg. Zeitung

Посрѣдничество на неутралнитъ миръ.

Стокхолмъ. На послѣдѣтъ тукъ сто се разглежда въпреса за посрѣдн отството на неутралнитъ за сжключване миръ. Сжключенския вѣстникъ «Дат Кяхтеръ» пише:

Дожълъ е вече психологическиятъ ментъ за посрѣдничеството на неутрала. Отъ централнитъ смли вдатъ покони и неутралнитъ за обжжаване на военнѣ Общитъ черти на сподобата сж днесъ ота дѣми въ оожественинитъ см то Сжщо такава е и настроението у олъж ячното. Положението на почтвалитъ

ПОСТЪПКИЪ НА ДОБРУДЖАНЦИ за разрѣшение добруджанския въпросъ.

(Продължение)

Ние знаемъ, Господина Министр-Прѣдседателю, че за осжществяване на народния идеалъ за общото обединение на всички българи, отъ България ще се искатъ нови жертви. За насъ, добруджанцитъ, които сме прѣди всичко и добри българи, това е много болезнено и необяснимо. Нима, следъ една побѣдоносна война и пълно освобождение на Добруджа отъ роднитъ войски, нима следъ толкова непоносими жертви въ хора и пари — България трѣба да дава още компенсации за изво-ваната съ тѣлова кърва Добруджа! Нима не сж достатъчни широкитъ компенсации които самиятъ Букурещки договоръ даде на нашитъ оюзници за смѣта на Добруджа и на народния ни суверенитетъ, и протѣвъ които българския народъ не каза и не казва нито дума, съзнавайки интереситъ на нашитъ велики западни оюзници и разбярйки тѣхния естествени отрѣмжѣ за отпоясно проникване къмъ востокъ.

По силата на този договоръ, споредъ извѣденията на г. фонъ Кюлманъ въ Берлинската Търговска Камера на 26 май т. г., стотжана се на едно германско дружество експлоатирането на единъ срокъ отъ 99 години жельзопѣкната линия Черна Вода—Кюстенджа. Отгжпватъ се ошцо за ползване отъ оюзната Германия находищитъ се въ Кюстенджа петролни резервуари и магазини за храни, прѣдизначени за износъ, обявява се Кюстенджа за свободно пристанище (Port Libre, Freihafen) и се туря на разположение на Германия морския кабелъ Кюстенджа—Цариградъ.

Не стага това, обаче, и другата оюзница—Турция—настоява да получи обезщетение за смѣта на Добруджа. За да отгжчи принадлежната ѣ се частъ отъ Добруджа, тя настоява да ѣ се отгжсне и даде, отъ друго мѣсто, частъ отъ българската територия.

Ако би могло да се допусне за минута, че само България трѣба да дава компенсации за участieto на оюзнитъ войски въ общитъ боеве, то нека ни бже позволено да се запитаме, г-нъ Първи Министре, не е ли достатъчна компенсацията, която добива Турция съ оягуряването ѣ нея единъ вторъ независимъ пактъ за централна Европа прѣзъ Кюстенджа—Черна вода—Букурещъ и на други единъ по Дунава прѣзъ Сулинския каналъ, свѣрхъ това, еднаквитъ права които ѣ се признаватъ върху Дунава, безъ тя да граничи съ тая рѣка? Малки ли сж тѣзи компенсации, които тя добива за незначителното участие, което взе въ добруджанскитъ боеве? Малка ли е ползата за нея, която тя добива съ правото да се ползува за овъ в нужди съ свободното Кюстенджанско пристанище? Нима олъдѣ всички тѣзи отгжлани направени ѣ все за смѣта на Добруджа и България— трѣба да ѣ се правятъ още и други непознати отгжпки?

Слѣдъ всичко станало навсѣдѣкъ, обаче, ние сме упѣренъ, че гласѣтъ на справедливостта най-послѣ ще заговори у нашитъ оюзници и тѣ ще намѣрятъ начинъ и орѣдства за удовлетворяване правата науза на Добруджа.

Напослѣдѣкъ въ Германия райхстагъ, видни прѣдставители се изназаха въ полза на по скорошното присъединяване на цѣла Добруджа къмъ България. Сжщото настро-

ние пари и между разумнитъ държавни маже на оюзната Австрия Унгария, която, както е вѣзвѣстно, бже извила готовностъ още по рано да се отгже да участвува въ управлението на северна Добруджа.

Господина министре-прѣдседателю, Неразрѣшаването въ една ознчателна и задоволителна ерма на въпросъ за Добруджа, зѣ, както това е добръ вѣзвѣстно на прѣдседателствувания отъ Васъ Почитаемъ Министерски Съвѣтъ, разочарованне на всички българи, то извика съли въ очитъ и болка въ душата на родния братъ при устѣята на Дунава и вѣзвѣстно охладжене и недо вѣрне къмъ сплотенитъ въ братство по оръжие оюзници. Ето защо, ние се позво-ляваме да Ви помолимъ, Господина Министре-Прѣдседателю, да се застъпите най свѣргичи съ всичката сила на Вашия авторитетъ и тоя на Почитаемото правителство, прѣдъ правителствата на оюзнитъ намѣ държави, да бже разрѣшенъ частъ по-скоро Добруджанския въпросъ, като цѣла Добруджа до устѣята на Дунава бже присъединена къмъ общото отечество—България.

Това присъединяване ще успокои справедливото возадоволство на българскитъ граждани въ Царството и на българскитъ царски войски, които дадоха прѣгошми жертви за освобождяването на многострадалното добруджанско население.

То ще изглади и настѣпното нагостно за всички охладжене между оюзнитъ народи и особено това между България и Турция, която трѣба да бже доволна, че нейнитъ единовѣрци—мюсюлмани отъ Добруджа—ще станатъ български граждани и ще се наслаждаватъ съ еднакви граждански и политически права съ българскитъ и тѣхнитъ религиозни обичая и права ще бждатъ почитани.

Съ пълна вѣра въ патриотическия чув-ство, отъ които се влодушяватъ както Виетана и Почитаемото Правителство, къмъ наузата на Добруджанеца българинъ, молимъ Ви да приемете, Уважаемий Г-нъ Министре-Прѣдседателю, увѣренията въ от-личнитъ ни почитания.

София, 8 августъ 1918 г.

Подписали: Миланевъ, П. Енчевъ, зап. генералъ, В. Ж. Первановъ, Д-ръ В. А. Мановъ, Рѣди Б. Раевъ, д-ръ П. Вичевъ. Инженеръ Ковст. Ив. Калчовъ, Ж. С. Жельзовъ, Г. Калипетровски, Н. Тончевъ, Д. Н. Дончевъ, Ал. Огняновъ, Г. Ивановъ, Г. В. Георгиевъ, И. Димитровъ, В. Н. Балкански, С. Д. Стефановичъ, Инженеръ Г. Минчевъ, Инженеръ Д. Ив. Манчевъ, Д-ръ Стойчо Георгиевъ, Ив. Георгиевъ, Ив. Г. Лазаровъ, Хр. Джамбазовъ, Д-ръ Панайотовъ, Д-ръ Юр. Х. Ивановъ, Ал. Начевъ, Г. Добровъ, Д-ръ Казановъ, В. Димитровъ, Инженеръ Г. Лазаровъ, А. Диквъ зап. генералъ, Д. Мицелничъ, Д-ръ Теодоровъ, Драг. Пачовъ, Хр. Калчовъ, С. Ив. Соколовъ, Т. С. Чалъковъ, Тодоръ И. Гладчевъ, Юрд. Х. Димитровъ, Ал. К. Ковановъ, Г. Вълчаровъ, М. Лестеръ, А. Балкански, Драгомиръ Д. Вълковъ, Ив. Ж. Костова, И. Добревъ, В. А. Сивковъ, Сава Огняновъ, Д-ръ В. Грабашевъ, Д. Ж. Первановъ, К. С. Куцаровъ, М. Поповъ, Д-ръ Захаръ С. Луловъ, Д-ръ В. Атанасовъ, Ив. Габровски, Ив. Ивановъ и П. Петковъ.

Оюзническия свѣдѣния.

Берлинъ. 17. VIII. Група армии на Баварския Прѣстолонаследникъ: На нѣколко мѣста между Изеръ и Аеръ бойната дѣйностъ прѣзъ пошита се оживи. Новитъ нападения на противника при Бю Дорнелъ и северно отъ Аеръ — бодоха отлѣснати.

Армейска група на генералъ оонъ Бломъ: Неприятеля завочна отново атакатъ сж, които, послѣ обдѣ, се разшириха до юго-западно отъ Жельнъ и северно-западно отъ Ласони. Оказатъ на французитъ и на надцитъ — да пробиятъ тукъ нашитъ линии — по устѣа. Французитъ, които имаха най-серияно участие въ войната,

пѣха тежки загуби. Южно отъ Хазю нашия артилерийски олънъ бже насоченъ срѣщу неприятелитъ за атака въсприятелски войски и бронзрани автомобили. Неприятелскитъ атаки, които се развиха тукъ по вечеря, бодоха разбити прѣдъ нашитъ линии. Главнитъ нападения на противника бодоха от-правени къмъ Аеръ, където пѣхотнитъ атаки на неприятеля бѣха прѣшодоступвани отъ сжлѣвъ артилерийския олънъ. Частитъ отъ нашитъ най-прѣдни линии по шѣ рѣо Ами-сѣвъ — Роа, които правечеръ, следъ запършването на боеветъ, сж се намирала още въ ридѣтъ на противника, прѣзъ ношита бодоха отново заети отъ насъ. Южно отъ Аеръ многократнитъ французски атаки про паднаха прѣдъ нашитъ бойни линии. Свѣлна авиаторска дѣйностъ вадъ полесраженето. Подсиручимъ Удетъ сваихъ свои 46 про тивникъ.

Група Херногъ Абертъ: Въ южнитъ Вогези наши шурмови отдѣленя съ стие-дѣргови навазоха олерно отъ Лариденцъ въ французскитъ окопи и се завѣрнаха съ пѣхотници. Наши бойни веролани свалиха отъ едка въсприятелска ескадра, която нападна Дарнцадъ, 4 английски голѣми аероплана.

50 годишнината на Караджата въ гр. Русе.

11 августъ се отпразднува въ гр. Русе особено тържествено. Още на 10 1/2, въ шжбата града взе празниченъ видъ. Построени бѣха равнилни и анали на площада при укѣмщето Ангелъ Хаджиану, местото дѣто е билъ обсеенъ Караджата и при гроба на скици, а града и улицитъ бѣха оживчени съ тридѣвети знамена. Въ сжбота прѣзъ ношита прититиаха делегатитъ отъ Добруджа — тулчанцитъ Иванъ Ковановъ, Ангелъ Савозъ и Иванъ Синдариловъ и прѣдставителитъ на добруджанската организация отъ Сюея г-ца Веселина Бъчварова — пѣмепицъ та на Караджата, Михаилъ Вълковъ и Т. Чангровъ, опѣченецъ и знаменосецъ на добруджанската организация въ Сюея. Въ недѣля сутринѣтъ се забѣлжаваше едно оживление въ града. Къмъ 8 1/2 часа членоветъ на дружествата — опѣченското и добруджанско то — съ знамената си се отпразднуваха за дома на г-нъ Н. Обрѣвенковъ, отъ дѣто взела пазенѣтъ тамъ черепъ на Караджата и го онесоха въ черквата „Св. Троица“, дѣто вѣзвѣстното духовенство, водело съ Негово Високо Прѣосвѣщенство Доростолочервенския Метрополитъ Василъ, се отолужи панахида за войводата Ст. Караджа и четата му. Черквата бѣ прѣпѣлена отъ граждани и граждани, нѣколко рети войници съ знамето и вѣзодъ отжжари. Тамъ при сжстоуваха опр. управителъ П. Тодоровъ, комеданта на града полковникъ Златковъ, интеледанта Димовъ, пом. кмета Б. Газурковъ, всички емигранти добруджанци, живущи въ Русе, членоветъ на опѣченското дружество, добруджанското д-во „Славница“, д-во „Златица“ и имѣдонскод-во съ знамето си. Слѣдъ панахидата, прѣсѣката съ духозъ, на чело съ матр. Василия, се отпразднува мвотото дѣто е билъ обсеенъ Караджата Тамъ въ приготвения панахица митрополитъ Василъ отолужи заучкоителна молитва за герои на Добруджа — Караджата и падналитъ за свободата на цѣлокупна България герои. Тукъ учителитъ отъ мажката гимназия Костовъ държа патриотична рѣчь за миналото на Караджата, а неговитъ другари. Отъ тукъ прѣсѣката се отпразднува въ чело житице на Караджата дѣто Негово Високопрѣосвѣщенство Митрополитъ Василъ съ духовенството отолужи паново заучкоителна панахида. Прѣдъ гроба на Караджата, прѣдставителитъ — добруджанецъ Михаилъ Д. Вълковъ произнесе рѣчь, въ която, като изтъгна значението на празнична, подчерта, че Караджата, като добруджанецъ е водилъ борба за освобождението на българитъ, като во е правилъ разлика между българитъ отъ разни страни. Пѣмепицата на Караджата, г-ца Веселина Бъчварова съ прочувствени думи поднесе и положи разкошенъ лавровъ вѣнецъ на гроба на великия добруджанецъ, съ слѣдния надписъ: «На великия отгражданнъ

Положението на бойнитъ фронтове.

Вюлетничъ отъ Щаба на дѣютъ армия за 16 августъ 1918 год.

Маледонски фронтъ. Северно отъ Битоля и въ зевозъ ба Черна оговѣната дѣйностъ отъ дѣвѣтъ страни бже врѣжено по оживенно. Западно отъ источа Черна прогонихме съ стѣнъ въсприятелски пѣхотни групи, които се опитаха да прѣблжжѣтъ охрание-ното ни. Северно отъ Маково и въ Мъгленско усѣтлени за насъ патрулни охватки. Въ долинитъ на Върдара и Струма, слаба огнена дѣйностъ. Вицеослѣдебола Физелеръ, свали въ въздушнѣтъ бой единъ въсприятелски аеропланъ южно отъ Битоля.

